

си край допираше до устьето на Худзонъ. Предвидливиятъ Вашингтонъ остави своя Кембриджки лагеръ и като угади намѣренъето на англичанитѣ, съ тринайсѣтъ хиляди войска зе положенъе таквозъ, каквото тѣ искатъ да завладѣятъ. Но силитѣ му бѣхъ твърдѣ слаби и военнитѣ качества на сълдатитѣ му бѣхъ твърдѣ долни. Като бѣше тѣй, то той не можеше да са надѣва въ сполуката на цѣлѣта си. Заслугата на този великъ чловѣкъ въ продълженъе на нѣкоко време състоеше само въ това дѣто той дълго време и съ упоритостъ-спираше своята работа, боряше са юнашки, ни минута са не поклащаше въ надѣждата си да спасе своята страна и никакъ са не смущаваше отъ несполукитѣ, като чакаше сгоденъ случай и средства за да побѣди враговетѣ. Англичанитѣ са настанихъ на островъ Лонгъ-Исландъ и спечелихъ кървавата битва, въ която американцитѣ загубихъ около двѣ хиляди чловѣци.

Побѣдителитѣ са прибрахъ на матирика, тръгнахъ върху Нью-Йоркъ, напуснахъ отъ войската на възстанниците, тръгнахъ по рѣката Худзона и завладахъ твърделитѣ. Вашингтонъ и Линколнъ стояхъ на двата брѣга, единъ противъ други, и господствувахъ на теченьето на рѣката. Подиръ туй Англичанитѣ покорихъ съсѣдната областъ Нью-Джерси, кждѣто най-напредъ отстѣпи американския генералъ съ слабитѣ остатъци на своята войска. Придружаванъ само отъ 4000 души, той са спрѣ въ Трентонъ, на реката Делаваръ; но скоро многобройнитѣ сили на английския генералъ го на-карахъ да остави тѣзи послѣдня позиция въ